

Božaniæ:Božiana poruka

Autor Administrator

Iz Božiane poruke
kardinala Josipa Božaniæa

(...) Naš e suvremeno društvo stvara velik broj dobara, ali ih ujedno brzo troši. Umnaža životne ponude: dojmove, osjeæaje, iskustva. Stvara umjetne vrijednosti kako bi se još moglo trošiti, poveæavajuæi žurbu i nemir. Raða neprestane promjene, pokretljivost, izvanjska dogaðanja, obilje predstava...No, istodobno proizvodi tjeskobu i životni umor. Sve se to pretvara u krhotine življenja, u površno skupljanje nepovezanih dijelova koji èovjeka ostavljaju nezadovoljnim, razoèaranim i praznim. Nažalost, èesto se to dogaða i s raznim duhovnim ponudama.

(...) Bog je prihvatio našu slabost; ponio je u sebi težinu zla izlažuæi se odbijanju, poniženju i umiranju. Ljubav prema èovjeku, ljubav prema svijetu i to ga je stvorio, oèitovala se u mudrosti križa, u sili Božjoj koju ovozemaljska mudrost ne razumije. Neuvjetovana i milosrdna ljubav objavljuje se u potpunosti u Raspetome, ali je vidljiva i u betlehemske Djetetu.

Pozvani smo u vjeri prihvatiti Božju ljubav na takav naèin da po nama progovara: služenje, opraštanje, ljubav prema bližnjima. To je put koji osvjetljuje ljepotu i nadu življenja. Tim se putem uèvræuje obitelj, izgraðuje kršæanska zajednica i oplemenjuje društvo.

I dok se èini da evanðeoski navještaj nema puno zajednièkoga s našim stvarnim problemima, niti se tièe svakidašnje brige: rada, doma, uspjeha, sigurnosti, možemo se pitati uspijevamo li uopæe, pod teretom neposrednih interesa, otkriti i vidjeti životna pitanja na koja Krist daje odgovor i želi da ga svaki od nas èuje.

Posljednjih se mjeseci diljem svijeta, pa tako i u hrvatskome društvu, često čulo govoriti o krizi i recesiji. One znače životnu nesigurnost, tegobe i uzmicanja, povlačenje i odstupanje od zacrtanoga. S njima se lako u ljudima izaziva malodarnost i nepovjerenje; osjećaj pritijenosti i neslobode. Tim se riječnikom koriste oni koji svoje uporište pronalaze u zemaljskome, koji su se suočili s nestalnošću gospodarske zbilje, s neizvjesnom dinamikom težnje prema probitku ili planiranomu napretku(...)

(...) Uistinu, zbog čega se u svijetu osjeća kriza, nesigurnost? Pred čime se i zašto uzmiče? Što su razlozi posustajanja? Da bi se odgovorilo na ta pitanja, dovoljno je postaviti njima komplementarna: Na čemu je građena sigurnost? Kamo se to uputilo i koji su bili ciljevi? Kakva je bila hrana izdržljivosti i koja su uporišta izabrana? I ranije se znalo da svjetska ekonomija tim putem ne može stalno biti u rastu, ali se to nije htjelo spominjati jer nas suvremeno društvo učini živjeti danas, trošiti danas, a sutra će se vidjeti. Mi se kršćani ne čudimo, jer sve čemu u dnu ne vidimo Boga, držimo nestalnim i prolaznim. Sve što za konačni cilj nema vječnost, osuđeno je na vremenitost koja razočarava. Ako Bog nije postavljen kao temelj, gradi se na prividu ljudske veličine(...)

(...) Naš suvremeno društvo stvara velik broj dobara, ali ih ujedno brzo troši. Umnaža životne ponude: dojmove, osjećaje, iskustva. Stvara umjetne vrijednosti kako bi se još više moglo trošiti, povećavajući žurbu i nemir. Rađa neprestane promjene, pokretljivost, izvanjska događanja, obilje predstava...No, istodobno proizvodi tjeskobu i životni umor. Sve se to pretvara u krhotine življenja, u površno skupljanje nepovezanih dijelova koji čovjeka ostavljaju nezadovoljnim, razočaranim i praznim. Nažalost, često se to događa i s raznim duhovnim ponudama.

Moderno društvo prisiljava nas da stavimo u središte stvari, novac, bogatstvo, uspjeh, zaboravljajući čovjekove prave vrijednosti: zajedništvo, solidarnost, vjeru, nadu...Usmjerujući pogled prema vlastitoj nutrini, vidimo da u nama živi želja za puninom, za iskustvom istinske sreće. Ipak, sve više postajemo svjesni da postoji nerazmjer između želja koje nosimo u sebi i našeg mogućnosti da ih

ostvarimo. Ostvarivost ostaje djelomičnom, a kao najbolji pokazatelj je nužnost umiranja. Da bi se čovjek obranio od smrti, da bi prigušio strah i tjeskobu, da bi se osjetio sigurnim, upušta se u trku za užicima, posjedovanjem i moći.

Takav stav rađa sebično dosizanje svojih ciljeva i lažnu samodostatnost. U nemogućnosti da dodirne stvarni odgovor na pitanje životne bezmjernosti i sreće, jača osjećaj nutarnjega razdora, lomova koji postaju izvorom malodušja i očajja.

Kako mogu odvagnuti svoj život u ograničenosti zemaljskoga ako ne u mjeri neizmjernoga i vječnoga? Božić nam donosi obzorje beskonačnoga dobra. Bog je taj kojega tražimo s one strane zemaljske zbilje; on nas pomaže stvorenoga privlačeći svojom prisutnošću koja po njegovoj stvoriteljskoj i otkupiteljskoj ljubavi živi u svijetu.

(...) "Bog, rođen od Oca prije svih vjekova", Svevladar, izložen je hladnoći i opasnosti, u potrebi za najosnovnijim životnim prostorom. U posvemašnjemu siromaštvu, iz kojega se nema kamo uzmaknuti u materijalnome smislu, ipak je živio jedno bogatstvo – obitelj. Bogatstvo ljudskosti i ljubavi kojim je očitovao važno uporište na nesigurnostima.

Rođenje Božjega Sina u obitelji izaziva nas na zalaganje oko kulture koja u svoje središte stavlja: osobu, uzajamno sebedarje, život, obitelj, kreativnost u dobru, nadu. Vjernost i stalnost supružnika, rađanje i odgajanje djece, vjerski odgoj, to su čvrsti temelji društva. U takvome se ozračju može tražiti jamstvo za zadovoljstvo, jer se u kršćanskoj kulturi trajno računa s dimenzijom križa. Takav oblik društvene stabilnosti traži i zakonsku i ekonomsku potporu države i društva i ne može se izjednačiti s niti jednim od oblika zajedničkoga življenja. Stoga, treba izbjegavati sve što može potamniti njegovu vrijednost i dovesti u pitanje njegovu nezamjenjivu ulogu.

Upravo zbog toga pozivam sve nas koji vjerujemo u Krista da se životno zaustavimo na radosnome događaju božićne svetkovine i da uđemo u ljepotu koju nam Bog daje okusiti najviše u zajednici koja slavi i koja ne prekida svoje slavlje sa završetkom obreda. Slavlje Božića poziva nas na razmatranje što je bitno u životu, a što je od drugotnog značenja, iako potrebno(...)

(...) Molimo za one koji žive u nevjeri, u sumnji, za one koji su zatočnici praktičnoga materijalizma i sebičnosti, za sve koji su ravnodušni, za žrtve nasilja, sukoba i društvenih nepravda, za rastavljene i osamljene, za bolesne i napuštene, za nezaposlene i beskućnike.

To zaželjeti kao čestitku za Božić, nego ponoviti riječi proroka, ispunjene Kristovim dolaskom: "Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku" (Iz 9, 1). I dok tmine zastiru pogled, toliko je dobrih ljudi koji sjaje ljubavlju. Neka nam Gospodin udijeli milost da ne previdimo veliku svjetlost Bogočovjeka na zemlji. Po zagovoru Presvete Bogorodice Marije neka Gospodin izlije svoga Duha na sve obitelji, osobito na djecu, a bolesnima ulije snagu i strpljivost koja izvire iz Kristove poniznosti i radosti!

Čestit vam Božić i blagoslovljena nova 2009. godina!

Vaš kardinal Josip Bozanić